HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

30 iunie 2016 *

„Trimitere preliminară — Principiul cooperării loiale — Principiile echivalenței și efectivității — Reglementare națională de stabilire a modalităților de rambursare cu dobândă a taxelor percepute fără a fi datorate — Executarea deciziilor judecătorești referitoare la astfel de drepturi la rambursare conferite de ordinea juridică a Uniunii — Rambursare eșalonată pe cinci ani — Condiționarea rambursării de existența unor fonduri percepute în temeiul unei taxe — Inexistența posibilității executării silite”

În cauza C-200/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Sibiu (România), prin decizia din 20 martie 2014, primită de Curte la 22 aprilie 2014, în procedura

Silvia Georgiana Câmpean

împotriva

Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, devenită Serviciul Fiscal Municipal Mediaș,

Administrației Fondului pentru Mediu,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul M. Ilešič (raportor), președinte de cameră, doamna C. Toader, domnul A. Rosas, doamna A. Prechal și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna L. Carrasco Marco, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 octombrie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru doamna Câmpean, de D. Târșia, avocat;

— pentru guvernul român, de R.-H. Radu, în calitate de agent, asistat de V. Angelescu și de D. M. Bulancea, consilieri;

— pentru Comisia Europeană, de R. Lyal, de G.-D. Balan și de M. Wasmeier, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: româna.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 februarie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 TUE, a principiilor pe care trebuie să le respecte rambursarea taxelor naționale percepute cu încălcarea dreptului Uniunii, precum și a articolelor 17 și 20, a articolului 21 alineatul (1) și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Silvia Georgiana Câmpean, pe de o parte, și Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș (România) și Administrația Fondului pentru Mediu (România), pe de altă parte, privind rambursarea unei taxe percepute cu încălcarea dreptului Uniunii pe care doamna Câmpean a trebuit să o achite cu ocazia înmatriculării în România a unui autovehicul provenit dintr-un alt stat membru, precum și plata dobânzilor aferente acesteia.

Cadrul juridic românesc

3 Legea nr. 9 din 6 ianuarie 2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, denumită în continuare „Legea nr. 9/2012”) a instituit o taxă pe poluare pentru autovehiculele din categoriile M1-M3 și N1-N3. În temeiul articolului 4 alineatul (1) din această lege, obligația de plată a acestei taxe lua naștere, printre altele, cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România.

4 Articolul XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 din 26 februarie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, denumită în continuare „OUG nr. 8/2014”) prevede:

„(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, dobânzile calculate până la data plății integrale și cheltuielile de judecată, precum și alte sume stabilite de instanțele judecătorești, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, se va realiza pe parcursul a 5 ani calendaristici, prin plata în fiecare an a 20 % din valoarea acestora.

(2) Cererile de restituire ale contribuabililor prevăzuți la alineatul (1) se soluționează, conform prevederilor [Ordonanței Guvernului nr. 92 din 24 decembrie 2003 privind Codul de procedură fiscală (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 941 din 29 decembrie 2003, denumită în continuare «OG nr. 92/2003»)], cu modificările și completările ulterioare, în termen de 45 de zile de la înregistrare, iar plata tranșelor anuale se efectuează conform graficului stabilit de Administrația Fondului pentru Mediu.

(3) Termenul prevăzut la alineatul (1) curge de la data împlinirii termenului prevăzut la alineatul (2).

(4) În cursul termenului prevăzut la alineatul (1) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

(5) Sumele prevăzute la alineatul (1), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(6) Procedura de efectuare a plății titlurilor executorii va fi stabilită prin ordin comun al ministrului mediului și schimbărilor climatice și al ministrului finanțelor publice, cu respectarea termenelor prevăzute la alineatul (1).

(7) Plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii emise până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și pentru care nu a fost demarată procedura de executare silită se efectuează cu respectarea prevederilor alineatelor (1)-(6).”

5 Potrivit expunerii de motive a OUG nr. 8/2014, adoptarea acesteia a fost justificată, printre altele, de „dificultățile întâmpinate până în prezent în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea contravalorii taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, având în vedere influența negativă pe care o are executarea silită a titlurilor executorii, în condițiile dreptului comun, atât asupra bugetului Administrației Fondului pentru Mediu, cât și asupra bugetului general consolidat, [și] având în atenție necesitatea instituirii unor reglementări speciale, cu aplicabilitate limitată în timp, privind executarea silită a hotărârilor judecătorești prin care au fost acordate contravalorile taxei pe poluare pentru autovehicule și taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule. Întrucât lipsa acestor prevederi ar avea drept consecință imposibilitatea menținerii echilibrelor bugetare și, în mod implicit, atât nerespectarea angajamentelor interne asumate de Administrația Fondului pentru Mediu, cât și neîndeplinirea obligațiilor, în domeniul protecției mediului, pe care România le are în calitate de stat membru al Uniunii Europene”.

6 Ordinul nr. 365/741 din 19 martie 2014 al ministrului mediului și schimbărilor climatice și al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Procedurii de efectuare a plăților sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și a modelului și conținutului unor formulare și pentru modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice și al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 490/407/2013 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor prevăzute la articolele 7, 9 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, precum și a sumelor stabilite de instanțele de judecată prin hotărâri definitive și irevocabile (denumit în continuare „Ordinul nr. 365/741/2014”) a fost adoptat în temeiul articolului XV alineatul (6) din OUG nr. 8/2014 și prevede modalitățile de aplicare a articolului XV menționat.

7 Articolul 1 alineatele (2) și (3) din acest ordin prevede:

„(2) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, dobânzile calculate până la data plății integrale și cheltuielile de judecată, precum și alte sume stabilite de instanțele judecătorești, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2015, se va realiza pe parcursul a 5 ani calendaristici, prin plata în fiecare an a 20 % din valoarea acestora, potrivit prevederilor articolului XV din [OUG nr. 8/2014].

(3) Cererile de restituire a sumelor prevăzute la alineatul (2), depuse de contribuabili, se soluționează conform prevederilor [OG nr. 92/2003] în termen de 45 de zile de la înregistrare, iar plata tranșelor anuale se efectuează conform graficului tranșelor anuale aprobate la restituire […].”

8 Articolul 3 din ordinul menționat prevede:

„Sumele prevăzute la articolul 1 alineatul (2), inclusiv diferențele rezultate ca urmare a actualizării acestora la data efectuării plății, se suportă din sumele încasate, cu titlu de timbru [de mediu], din bugetul Fondului pentru mediu.”

9 Anexa 1 la Ordinul nr. 365/741/2014 instituie, în capitolul I, procedura de restituire a sumelor prevăzute la articolul XV alineatul (1) din OUG nr. 8/2014, prevăzute prin hotărârile judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule.

10 Potrivit punctelor 7 și 19 din capitolul I din această anexă 1:

„7. La cererea de restituire se anexează, în vederea verificării acestora, următoarele documente:

a) hotărârea judecătorească executorie, în copie legalizată;

b) actul de identitate al persoanei fizice/al reprezentantului persoanei juridice, împreună cu împuternicirea dată acestuia, în copie;

[…]

19. Pentru plata fiecărei tranșe anuale, astfel cum au fost stabilite prin graficul prevăzut la punctul 11, a sumelor actualizate și a dobânzilor, organul fiscal competent constată și operează eventualele compensări cu obligații fiscale restante existente în evidența pe plătitor până la data plății fiecărei tranșe […].”

11 Ordonanța Guvernului nr. 22 din 30 ianuarie 2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002), în versiunea aplicabilă faptelor în discuție în litigiul principal (denumită în continuare „OG nr. 22/2002”), prevede la articolul 1:

„(1) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice se achită din sumele aprobate cu această destinație prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.

(2) Creanțele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituțiilor și autorităților publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuțiilor și obiectivelor legale pentru care au fost înființate.”

12 Articolul 2 din ordonanța menționată prevede:

„Dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau continuă din cauza lipsei de fonduri, instituția debitoare este obligată ca, în termen de 6 luni, să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată. Acest termen curge de la data la care debitorul a primit somația de plată comunicată de organul competent de executare, la cererea creditorului.”

13 Potrivit articolului 3 din OG nr. 22/2002:

„În cazul în care instituțiile publice nu își îndeplinesc obligația de plată în termenul prevăzut la articolul 2, creditorul va putea solicita efectuarea executării silite potrivit Codului de procedură civilă și/sau potrivit altor dispoziții legale aplicabile în materie.”

14 Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2336 din 19 iulie 2011 pentru aprobarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea popririi conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului, cu modificările și completările ulterioare (denumit în continuare „Ordinul nr. 2336/2011”), prevede la articolul 10^1:

„(1) În situațiile în care instanțele au validat măsura popririi, executarea va avea ca obiect numai sumele deținute sau datorate debitorului de terțul poprit din care pot fi achitate creanțele stabilite în sarcina instituțiilor și autorităților publice, cu limitările instituite prevăzute de dispozițiile articolului 1 alineatul (2) din [OG] nr. 22/2002, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru situațiile menționate la alineatul (1) se aplică în mod corespunzător procedura de punere în aplicare a titlurilor executorii prevăzută la articolele 1-10.”

15 Procedura fiscală este reglementată de OG nr. 92/2003.

16 Articolul 116 din această ordonanță, intitulat „Compensarea”, prevede la alineatele (1), (2), (4) și (6):

„(1) Prin compensare se sting creanțele statului sau unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat, de restituit sau de plată de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, cu condiția ca respectivele creanțe să fie administrate de aceeași autoritate publică, inclusiv unitățile subordonate acesteia.

(2) Creanțele fiscale ale debitorului se compensează cu obligații datorate aceluiași buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional, cu respectarea condițiilor prevăzute la alineatul (1).

[…]

(4) Dacă legea nu prevede altfel, compensarea operează de drept la data la care creanțele există deodată, fiind deopotrivă certe, lichide și exigibile.

[…]

(6) Compensarea se constată de către organul fiscal competent, la cererea debitorului sau din oficiu. […]”

17 Articolul 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554 din 2 decembrie 2004 (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004), cu modificările ulterioare, intitulat „Obligația executării”, prevede la alineatul (1):

„Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

18 Doamna Câmpean a înmatriculat în România un autovehicul rulat cumpărat în Germania. Pentru a efectua această înmatriculare, doamna Câmpean a plătit, la 18 ianuarie 2012, suma de 2 737 de lei românești (RON) (aproximativ 615 euro) cu titlu de taxă pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, prevăzută de Legea nr. 9/2012.

19 Printr-o cerere introductivă depusă la 21 februarie 2012 la Tribunalul Sibiu (România), doamna Câmpean a solicitat rambursarea acestei sume, precum și plata dobânzilor aferente acesteia, calculate până la data rambursării efective, pentru motivul că această taxă este incompatibilă cu dreptul Uniunii.

20 Instanța de trimitere, având îndoieli în legătură cu compatibilitatea taxei menționate cu dreptul Uniunii, a hotărât, prin decizia din 15 noiembrie 2012, să suspende judecarea cauzei și să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară.

21 Prin Ordonanța din 3 februarie 2014, Câmpean și Ciocoiu (C-97/13 și C-214/13, nepublicată, EU:C:2014:229), Curtea a declarat că articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei taxe precum cea pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, prevăzută de Legea nr. 9/2012. Curtea nu a limitat efectele în timp ale deciziei sale.

22 În cadrul aceluiași litigiu, instanța de trimitere a exprimat, pe de altă parte, îndoieli cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii, precum și cu anumite instrumente adoptate de Consiliul Europei a reglementării naționale adoptate ulterior acestei ordonanțe a Curții, referitoare la modalitățile de restituire a taxelor percepute fără a fi datorate, în special a articolului XV din OUG nr. 8/2014.

23 Această reglementare prevede printre altele că suma percepută fără a fi datorată se rambursează eșalonat pe cinci ani în tranșe anuale de 20 % din suma totală solicitată, precum și din dobânzi și din cheltuielile de judecată. Potrivit instanței de trimitere, o astfel de reglementare, întrucât nu permite executarea deciziilor judecătorești într-un termen rezonabil, ar aduce atingere în special dreptului la o rambursare efectivă a taxelor percepute fără a fi datorate, dreptului de proprietate, precum și dreptului la un proces echitabil.

24 În aceste condiții, Tribunalul Sibiu a hotărât, la 22 aprilie 2014, să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții o primă întrebare preliminară.

25 În continuare, instanța menționată a redeschis procedura orală în litigiul aflat pe rolul său. Cu această ocazie, reclamanta din litigiul principal a arătat că, ținând seama, pe de o parte, de intrarea în vigoare a actelor de punere în aplicare a articolului XV din OUG nr. 8/2014, precum și, pe de altă parte, de actele aplicabile procedurii de executare silită împotriva statului în lipsa acestui articol XV, ar fi necesar ca instanța de trimitere să își completeze cererea de decizie preliminară. Considerând că aceste acte vor avea drept consecință întârzierea rambursării către particulari a taxelor plătite fără a fi datorate, aceștia nedispunând în schimb de posibilitatea de a solicita executarea silită a deciziilor prin care sunt constatate creanțele lor, instanța de trimitere a completat prima sa întrebare preliminară cu alte cinci întrebări.

26 Ca urmare a celor prezentate mai sus, Curtea este în prezent sesizată de Tribunalul Sibiu cu următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 6 TUE, articolele 17 și 20, articolul 21 alineatul (1) și articolul 47 din [cartă], principiul restituirii taxelor prohibite de dreptul Uniunii tras din jurisprudența Curții, Recomandarea 16/2003 a Comitetului Miniștrilor din cadrul Consiliului Europei și Rezoluția nr. 1787/2011 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei pot fi interpretate ca opunându-se unei reglementări precum articolul XV din [OUG nr. 8/2014]?

2) Dreptul Uniunii la care s-a făcut referire în [prima întrebare], precum și Recomandarea 16/2003 a Comitetului Miniștrilor din cadrul Consiliului Europei, Rezoluția nr. 1787/2011 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și Recomandarea nr. (80)2 a Comitetului Miniștrilor pot fi interpretate ca opunându-se unei reglementări precum [Ordinul nr. 365/741/2014], articolele 1, 2 și 3 din [OG nr. 22/2002] și [Ordinul nr. 2336/2011]?

3) Dreptul Uniunii premenționat și jurisprudența Curții [Hotărârea din 22 iunie 1989, Costanzo, 103/88, EU:C:1989:256] pot fi interpretate în sensul că organele administrației interne (fiscale și de mediu – în speța de față) trebuie să execute din oficiu și de îndată hotărârile judecătorești pronunțate în materia administrativ-fiscală fără ca beneficiarul restituirii să fie nevoit a mai apela la executare silită sau formalități suplimentare impuse de pârâtele debitoare?

4) Care este termenul «de îndată» conform dreptului Uniunii în care organele administrației interne trebuie să execute hotărârile judecătorești administrativ-fiscale sau să compenseze drepturile beneficiarilor restituirii cu alte obligații reciproce ale acestora către stat?

5) Dreptul Uniunii poate fi interpretat în sensul că sancțiunile de tipul celor prevăzute în capitolul II punctul 1 litera b din Recomandarea 16/2003 a Comitetului Miniștrilor din cadrul Consiliului Europei (corelative în amenda prevăzută de articolul 24 alineatul (3) din [Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ]) pot fi aplicate și în ipoteza neexecutării obligațiilor de ordin pecuniar stabilite în sarcina administrației prin hotărâri judecătorești?

6) În ipoteza executării silite a hotărârilor judecătorești date împotriva administrației publice, care sunt bunurile ce pot fi supuse confiscării conform capitolului II punctul 2 litera d din Recomandarea 16/2003 a Comitetului Miniștrilor din cadrul Consiliului Europei?”

Cu privire la competența Curții și cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

27 Guvernul român invocă inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară în integralitatea sa, în măsura în care răspunsul la întrebările adresate nu ar fi util pentru soluționarea litigiului principal. Guvernul menționat consideră că întrebările respective vizează modalitățile de executare a unei decizii judecătorești pe care instanța de trimitere o va pronunța în acest litigiu, al cărui obiect îl constituie exclusiv cererea unui particular de rambursare a unei taxe percepute de stat fără a fi datorată. Din moment ce faza contencioasă nu ar fi încă încheiată și în lipsa unor elemente care să demonstreze că doamna Câmpean ar fi solicitat instanței de trimitere să adopte măsuri asigurătorii referitoare la executarea deciziei judecătorești pe care aceasta o va pronunța, nu ar fi necesar ca respectiva instanță să își pună problema modalităților de executare a deciziei amintite.

28 În subsidiar, guvernul menționat invocă inadmisibilitatea în parte a cererii de decizie preliminară, în măsura în care anumite întrebări preliminare privesc instrumentele Consiliului Europei, acestea din urmă nefăcând parte din dreptul Uniunii.

29 Trebuie amintit în primul rând că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. În special, în cadrul sistemului de cooperare judiciară stabilit de articolul 267 TFUE, Curtea nu are sarcina de a verifica sau de a pune în discuție exactitatea interpretării dreptului național făcută de instanța națională, întrucât această interpretare intră în competența exclusivă a acesteia din urmă. De aceea, atunci când este sesizată de o instanță națională cu o întrebare preliminară, Curtea trebuie să se limiteze la a lua în considerare interpretarea dreptului național astfel cum a fost prezentată de instanța menționată (a se vedea în special Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctele 12 și 13, precum și jurisprudența citată).

30 Pe de altă parte, refuzul Curții de a se pronunța asupra unei cereri formulate de o instanță națională este posibil numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 21 mai 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, punctul 29, precum și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctul 14 și jurisprudența citată).

31 În speță, admiterea argumentației guvernului român potrivit căreia instanța de trimitere nu ar putea, în cadrul litigiului principal, să statueze cu privire la modalitățile de executare a deciziei pe care o va pronunța în urma cererii de rambursare formulate de doamna Câmpean ar echivala cu o interpretare a dreptului național, care intră în competența exclusivă a instanței de trimitere.

32 Astfel, din decizia de trimitere, precum și din suplimentul la aceasta reiese cu claritate că instanța de trimitere se consideră competentă să aplice reglementarea referitoare la modalitățile de executare a deciziei pe care o va pronunța cu privire la fondul cauzei, în faza procedurală în care se află litigiul pendinte în fața sa. Pe de altă parte, doamna Câmpean susține în observațiile sale că a solicitat acestei instanțe ca deciziei cu privire la fond care va fi pronunțată să i se confere caracter executoriu imediat și necondiționat și ca articolul XV din OUG nr. 8/2014 să nu se aplice executării acesteia.

33 În aceste împrejurări și în lipsa altor elemente care să permită să se considere că răspunsurile Curții la întrebările preliminare nu vor fi utile pentru soluționarea litigiului principal, prezumția de pertinență de care beneficiază aceste întrebări, amintită la punctul 29 din prezenta hotărâre, nu poate fi răsturnată în speță.

34 Referitor, în al doilea rând, la argumentul prin care guvernul român invocă inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară în ceea ce privește interpretarea instrumentelor Consiliului Europei vizate de întrebările preliminare, trebuie amintit că competența Curții de a efectua interpretări cu titlu preliminar, astfel cum rezultă din articolul 267 TFUE, nu privește decât normele care fac parte din dreptul Uniunii (Hotărârea din 4 mai 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, punctul 59 și jurisprudența citată), situație în care nu se regăsesc instrumentele Consiliului Europei la care face referire instanța de trimitere în prima, în a doua, în a cincea și în a șasea întrebare preliminară. Prin urmare, Curtea nu este competentă să se pronunțe cu privire la aceste întrebări în măsura în care ele privesc în mod direct interpretarea unor asemenea instrumente.

35 Sub rezerva precizării efectuate la punctul anterior, se impune să se declare că Curtea este competentă să răspundă la întrebările preliminare și că cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

36 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unui sistem de rambursare cu dobândă a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii al căror cuantum a fost constatat prin decizii judecătorești executorii precum sistemul prevăzut la articolul XV din OUG nr. 8/2014 și de Ordinul nr. 365/741/2014 sau, în subsidiar, la articolele 1-3 din OG nr. 22/2002 și la articolul 10^{1} din Ordinul nr. 2336/2011.

37 În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că dreptul de a obține rambursarea taxelor percepute de un stat membru cu încălcarea normelor dreptului Uniunii reprezintă consecința și completarea drepturilor conferite justițiabililor de dispozițiile dreptului Uniunii care interzic astfel de taxe, după cum au fost acestea interpretate de Curte. Statele membre sunt, așadar, obligate să

rambursеze, în principiu, cu dobândă impozitele percepute cu încălcarea dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctele 24 și 25, precum și jurisprudența citată).

38 În lipsa unei reglementări a Uniunii în materie de restituire a unor impozite naționale percepute fără să fi fost datorate, revine fiecărui stat membru, în temeiul principiului autonomiei procedurale, atribuția de a desemna instanțele competente și de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite contribuabililor de dreptul Uniunii (a se vedea în special Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctul 26 și jurisprudența citată).

39 Modalitățile procedurale referitoare la acțiunile destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii nu trebuie, cu toate acestea, să fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile acțiunilor similare de drept intern (principiul echivalenței) și nici să fie concepute astfel încât să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în special Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctul 27 și jurisprudența citată).

40 Pe de altă parte, trebuie amintit că Curtea a statuat deja că, în temeiul principiului cooperării loiale, un stat membru nu poate adopta dispoziții care supun rambursarea unui impozit care a fost declarat contrar dreptului Uniunii printr-o hotărâre a Curții sau a cărui incompatibilitate cu acest drept rezultă dintr-o astfel de hotărâre unor condiții care privesc în mod specific acest impozit și care sunt mai puțin favorabile decât cele care s-ar fi aplicat, în lipsa lor, unei asemenea rambursări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 septembrie 2002, Prisco și CASER, C-216/99 și C-222/99, EU:C:2002:472, punctul 77 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 2 octombrie 2003, Weber's Wine World și alții, C-147/01, EU:C:2003:533, punctul 87).

41 Acestea sunt principiile în lumina cărora trebuie examinate întrebările instanței de trimitere.

Cu privire la principiul cooperării loiale

42 Din decizia de trimitere reiese că articolul XV din OUG nr. 8/2014 și Ordinul nr. 365/741/2014, acesta din urmă prevăzând normele de aplicare a articolului XV menționat, sunt ulterioare Ordonanței din 3 februarie 2014, Câmpean și Ciocoiu (C-97/13 și C-214/13, nepublicată, EU:C:2014:229), în care Curtea a declarat că articolul 110 TFUE se opune unei taxe precum taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, și că această reglementare a fost adoptată, printre altele, din cauza dificultăților întâmpinate în executarea deciziilor judecătorești având ca obiect rambursarea cuantumului taxelor astfel percepute fără a fi datorate. Reglementarea menționată urmărește, în această privință, să instituie modalități procedurale aplicabile în mod specific executării deciziilor judecătorești care au un asemenea obiect.

43 În aceste condiții și având în vedere jurisprudența amintită la punctul 40 din prezenta hotărâre, instanței de trimitere îi va reveni sarcina să verifice dacă aceste modalități procedurale sunt mai puțin favorabile decât cele care s-ar fi aplicat, în lipsa lor, unei rambursări precum cea în discuție în litigiul principal.

44 Principiul cooperării loiale trebuie, prin urmare, să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să adopte dispoziții care supun rambursarea unui impozit care a fost declarat contrar dreptului Uniunii printr-o hotărâre a Curții sau a cărui incompatibilitate cu acest drept rezultă dintr-o astfel de hotărâre unor condiții care privesc în mod specific acest impozit și care sunt mai puțin favorabile decât cele care s-ar fi aplicat, în lipsa lor, unei asemenea rambursări, sarcina verificării acestui aspect revenind în speță instanței de trimitere.

Cu privire la principiul echivalenței

45 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că respectarea principiului echivalenței presupune ca statele membre să nu prevadă modalități procedurale mai puțin favorabile pentru cererile de rambursare a unei taxe care sunt întemeiate pe o încălcare a dreptului Uniunii decât cele care sunt aplicabile acțiunilor similare, din punctul de vedere al obiectului, al cauzei și al elementelor lor esențiale, întemeiate pe o încălcare a dreptului intern (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Littlewoods Retail și alții, C-591/10, EU:C:2012:478, punctul 31, precum și jurisprudența citată).

46 Instanța națională, care cunoaște direct modalitățile procedurale destinate să asigure în dreptul intern protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, este cea căreia îi revine, în principiu, sarcina de a verifica dacă acestea sunt conforme cu principiul echivalenței. Curtea poate însă, în vederea aprecierii pe care instanța națională va trebui să o efectueze, să îi furnizeze acesteia anumite elemente legate de interpretarea dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea din 1 decembrie 1998, Levez, C-326/96, EU:C:1998:577, punctele 39 și 40, precum și Hotărârea din 19 iulie 2012, Littlewoods Retail și alții, C-591/10, EU:C:2012:478, punctul 31).

47 Din cuprinsul articolului XV alineatul (1) din OUG nr. 8/2014 reiese că această dispoziție urmărește să reglementeze modalitățile de plată a sumelor stabilite prin deciziile judecătorești care au ca obiect restituirea taxelor percepute fără a fi datorate, dobânzile calculate până la data plății integrale a acestor sume și cheltuielile de judecată aferente, precum și alte sume stabilite de instanțele judecătorești. Acest articol XV prevede la alineatele (1)-(4) că plata sumelor respective este eșalonată pe o perioadă de 5 ani prin plata în fiecare an a 20 % din cuantumul total al acestora, că cererile de restituire se soluționează în termen de 45 de zile de la depunere și că orice procedură de executare silită se suspendă în cursul termenului de 5 ani prevăzut la alineatul (1) al acestei dispoziții.

48 Articolul 3 din Ordinul nr. 365/741/2014 precizează că sumele datorate se suportă din sumele încasate cu titlu de timbru de mediu, din bugetul Fondului pentru mediu. Pe de altă parte, potrivit punctului 7 din anexa 1 la Ordinul nr. 365/741/2014, la cererea de restituire se anexează, în vederea verificării acestora, anumite documente, cum sunt hotărârea judecătorească executorie, în copie legalizată, și actul de identitate al persoanei fizice. Punctul 19 din această anexă 1 prevede că, pentru plata fiecărei tranșe anuale, organul fiscal competent constată și operează eventualele compensări cu obligații fiscale restante existente în evidența pe plătitor până la data plății fiecărei tranșe.

49 Pentru a demonstra că aceste modalități procedurale sunt analoage celor care sunt aplicabile acțiunilor similare întemeiate pe încălcarea dreptului național, guvernul român a expus în observațiile sale scrise mecanismul de plată eșalonată pe o perioadă de cinci ani a drepturilor salariale datorate particularilor, în temeiul dreptului intern, de administrația publică.

50 Acest guvern a arătat de asemenea că termenul de 45 de zile în care trebuie soluționată o cerere de executare a unei decizii judecătorești privind rambursarea unor taxe percepute fără a fi datorate corespunde termenului de 45 de zile care se aplică în general soluționării cererilor de rambursare a sumelor percepute din bugetul național.

51 Astfel, pentru a determina dacă cerințele principiului echivalenței sunt respectate în cauza principală, instanței de trimitere îi va reveni sarcina să verifice, într-o primă etapă, dacă acțiunile cărora li se aplică modalitățile procedurale pe care guvernul român le consideră ca fiind analoage celor prevăzute la articolul XV din OUG nr. 8/2014 și de Ordinul nr. 365/741/2014 sunt, din punctul de vedere al cauzei lor, al obiectului lor, precum și al elementelor lor esențiale, similare cu o acțiune întemeiată pe încălcarea dreptului Uniunii precum acțiunea principală.

52 Se pare că nu aceasta este situația, astfel cum a arătat și avocatul general la punctul 34 din concluzii, în ceea ce privește acțiunile având ca obiect rambursarea restanțelor salariale datorate de administrația publică, aspect a cărui verificare revine însă instanței de trimitere.

53 Odată identificate acțiunea sau acțiunile naționale similare acțiunii principale, care se întemeiază pe dreptul Uniunii, instanței de trimitere îi va reveni sarcina să stabilească, într-o a doua etapă, dacă modalitățile procedurale aplicabile unor astfel de acțiuni naționale nu sunt în realitate mai favorabile decât cele aplicabile în cauza principală în temeiul articolului XV din OUG nr. 8/2014 și al Ordinului nr. 365/741/2014.

54 În sfârșit, în ceea ce privește reglementarea națională care ar fi, potrivit instanței de trimitere, aplicabilă în cauza aflată pe rolul său în situația în care această instanță ar urma să constate că principiul echivalenței se opune articolului XV din OUG nr. 8/2014 și Ordinului nr. 365/741/2014, și anume articolele 1-3 din OG nr. 22/2002 și articolul 10^1 din Ordinul nr. 2366/2011, niciun element din dosarul aflat la dispoziția Curții nu permite să se considere că această reglementare s-ar aplica diferit litigiilor întemeiate pe dreptul Uniunii și celor similare întemeiate pe dreptul național, din moment ce această reglementare pare să constituie o reglementare general aplicabilă contenciosului administrativ, aspect care a fost confirmat și de reclamanta din litigiul principal cu ocazia ședinței.

55 De altfel, având în vedere unele dintre argumentele invocate de reclamanta din litigiul principal în observațiile sale scrise, care ar putea fi înțelese în sensul că modalitățile de executare a deciziilor judecătorești privind drepturi conferite de ordinea juridică a Uniunii trebuie să fie identice oricare ar fi natura contenciosului, trebuie să se sublinieze că respectarea principiului echivalenței implică un tratament egal al acțiunilor întemeiate pe o încălcare a dreptului național și al celor similare întemeiate pe o încălcare a dreptului Uniunii, iar nu echivalența normelor procedurale naționale aplicabile unor litigii de natură diferită sau care aparțin unor ramuri ale dreptului diferite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2015, Orizzonte Salute, C-61/14, EU:C:2015:655, punctul 67, precum și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctul 34 și jurisprudența citată).

56 Principiul echivalenței trebuie, prin urmare, să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să prevadă modalități procedurale mai puțin favorabile pentru cererile de rambursare a unei taxe care sunt întemeiate pe o încălcare a dreptului Uniunii decât cele aplicabile acțiunilor similare întemeiate pe o încălcare a dreptului intern. Instanței de trimitere îi revine sarcina să efectueze verificările necesare pentru a garanta respectarea acestui principiu în ceea ce privește reglementarea aplicabilă litigiului aflat pe rolul său.

Cu privire la principiul efectivității

57 În ceea ce privește cerințele principiului efectivității, trebuie să se examineze, în primul rând, dacă un sistem de rambursare a unei taxe percepute cu încălcarea dreptului Uniunii precum sistemul instituit prin normele prevăzute la articolul XV din OUG nr. 8/2014 și de Ordinul nr. 365/741/2014 face excesiv de dificilă sau imposibilă în practică exercitarea drepturilor întemeiate pe ordinea juridică a Uniunii, ținând seama de locul pe care aceste norme îl ocupă în ansamblul procedurii, de modul în care aceasta din urmă se derulează și de particularitățile respectivelor norme în fața instanțelor naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2013, Agrokonsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, punctul 48, precum și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctele 36 și 37).

58 Este necesar să se arate în această privință că, în aplicarea acestei reglementări, justițiabilul căruia i s-a recunoscut printr-o decizie judecătorească un drept la rambursarea taxei în litigiu trebuie să se adreseze autorității publice competente pentru a depune o cerere de rambursare a sumei plătite cu titlu de taxă, însoțită de documentele necesare pentru executarea obligațiilor care revin respectivei autorități în temeiul acestui titlu executoriu. Contrar a ceea ce pare să considere reclamanta din litigiul principal, o asemenea cerință nu pare, în sine și în lipsa unui indiciu referitor, printre altele, la

existența unor eventuale obstacole privind, de exemplu, costurile exorbitante ale unei asemenea proceduri, să facă rambursarea unor astfel de taxe excesiv de dificilă, după cum a indicat și avocatul general la punctele 44 și 45 din concluzii.

59 Situația este diferită în cazul în care unui justițiabil care a obținut un astfel de titlu executoriu în urma unei proceduri judecătorești și care a cerut executarea acestuia în fața autorității publice competente i se opune, în aplicarea reglementării în discuție în litigiul principal, un termen de cinci ani înainte de a obține rambursarea integrală a sumelor datorate, ceea ce are drept consecință menținerea situației de nelegalitate în loc de a o îndrepta în cel mai scurt timp.

60 Pe de altă parte, rambursarea sumelor datorate depinde, conform articolului 3 din Ordinul nr. 365/741/2014 și astfel cum au arătat persoanele interesate în ședință, de disponibilitatea fondurilor încasate în temeiul unei taxe pe autovehicule, și anume timbrul de mediu. Justițiabilul nu dispune în această privință de niciun mijloc care să îi permită să constrângă autoritatea publică competentă să își îndeplinească obligațiile atunci când aceasta încetează să le execute de bunăvoie, din moment ce executarea silită de drept comun este, în aplicarea aceleiași reglementări, exclusă în cursul acestui termen de cinci ani.

61 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că un asemenea sistem de rambursare a sumelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii împreună cu dobânzile aferente, al căror cuantum a fost constatat printr-o decizie judecătorească executorie, privit în ansamblul său, îl plasează pe justițiabil într-o situație de incertitudine prelungită cu privire la data la care va obține rambursarea integrală a cuantumului taxei plătite fără a fi datorate, fără a dispune de mijloace care să îi permită să constrângă autoritatea publică să își execute obligația dacă aceasta nu procedează de bunăvoie la executare, indiferent dacă din motive legate de lipsa fondurilor sau din alte motive.

62 În consecință, un sistem de rambursare a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii precum cel prevăzut la articolul XV din OUG nr. 8/2014 și de Ordinul nr. 365/741/2014 face exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii excesiv de dificilă și nu îndeplinește obligația care revine statelor membre de a garanta acordarea unui efect deplin unor astfel de drepturi.

63 Guvernul român se limitează la a justifica instituirea unui asemenea sistem, în esență, prin existența unor dificultăți economice și prin blocajul instituțional referitoare la executarea promptă a deciziilor judecătorești executorii privind rambursarea taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii.

64 Or, este suficient să se amintească în această privință că statele membre care au perceput taxe cu încălcarea dreptului Uniunii sunt obligate, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 37 din prezenta hotărâre, să le ramburseze cu dobândă. În acest sens, nu se poate admite, astfel cum a arătat în esență și avocatul general la punctul 47 din concluzii, ca un stat membru, în calitatea sa de debitor într-un litigiu precum litigiul principal, să se poată prevala de o insuficiență a fondurilor pentru a justifica imposibilitatea executării unei decizii judecătorești care îi recunoaște justițiabilului un drept conferit de ordinea juridică a Uniunii.

65 În plus, autonomia procedurală recunoscută statelor membre în ceea ce privește adoptarea modalităților procedurale care guvernează rambursarea, cu dobânzile aferente, a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii nu poate merge până la a le permite să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă, din motive care țin de dificultățile punerii în aplicare sau din motive pur economice, exercitarea unor astfel de drepturi.

66 Rezultă că principiul efectivității trebuie interpretat în sensul că se opune unui sistem de rambursare cu dobândă a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii al căror cuantum a fost constatat prin decizii judecătorești executorii precum sistemul în discuție în litigiul principal, care prevede o eșalonare pe cinci ani a rambursării acestor taxe și care condiționează executarea unor astfel de decizii de

disponibilitatea fondurilor încasate în temeiul unei alte taxe, fără ca justițiabilul să dispună de posibilitatea de a constrânge autoritățile publice să își îndeplinească obligațiile dacă acestea nu și le îndeplinesc de bunăvoie.

67 În ceea ce privește, în al doilea rând, articolele 1-3 din OG nr. 22/2002 și articolul 10^1 din Ordinul nr. 2336/2011, cu alte cuvinte, reglementarea care ar fi, potrivit instanței de trimitere, aplicabilă în cauza aflată pe rolul său în ipoteza în care articolul XV din OUG nr. 8/2014 și Ordinul nr. 365/741/2014 nu ar fi aplicabile, această instanță arată, fără alte precizări, că aplicarea acestei reglementări ar întârzia sau ar împiedica restituirea efectivă a sumelor datorate de administrația publică.

68 Cu toate acestea, nu pare că un termen de șase luni, precum cel prevăzut la articolele 2 și 3 din OG nr. 22/2002, acordat autorității publice pentru a-și îndeplini de bunăvoie obligațiile în temeiul unui titlu executoriu face, prin el însuși, excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii. Pe de altă parte, acești justițiabili au posibilitatea să declanșeze, după împlinirea acestui termen, o procedură de executare silită împotriva autorității publice debitoare dacă aceasta din urmă nu își îndeplinește obligațiile în termenul acordat pentru executarea de bunăvoie.

69 Or, în cazul în care, astfel cum a susținut reclamanta din litigiul principal, o reglementare națională, precum articolele 1-3 din OG nr. 22/2002 și articolul 10^1 din Ordinul nr. 2336/2011, prelungește executarea unei decizii judecătorești privind drepturi conferite de ordinea juridică a Uniunii dincolo de termenul de șase luni prevăzut la articolele 2 și 3 din OG nr. 22/2002 prin simplul fapt al lipsei fondurilor în bugetul prevăzut pentru restituirea unor astfel de sume, fără ca justițiabilul să dispună de posibilitatea de a constrânge autoritățile publice să își îndeplinească obligațiile, indiferent dacă printr-o cerere de aplicare a măsurii popririi sau prin alte mijloace destinate să garanteze executarea obligațiilor autorităților publice prevăzute de ordinea juridică națională, o astfel de reglementare nu poate îndeplini cerințele principiului efectivității, din moment ce aceasta ar face rambursarea excesiv de dificilă sau chiar imposibilă în practică. Instanței de trimitere îi revine sarcina de a verifica dacă aceasta este situația în cauza principală.

70 În pofida aplicabilității dispozițiilor cartei într-o situație juridică precum cea în discuție în litigiul principal, care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, în măsura în care obiectul litigiului principal privește rambursarea unei taxe percepute cu încălcarea articolului 110 TFUE și întrucât statele membre sunt obligate, în temeiul jurisprudenței amintite la punctul 37 din prezenta hotărâre, să ramburseze cu dobândă o asemenea taxă, nu este necesară examinarea întrebărilor instanței de trimitere în raport cu dispozițiile cartei, din moment ce elementele care precedă îi permit acestei instanțe să soluționeze litigiul principal.

71 Rezultă din tot ceea ce precedă că:

— Principiul cooperării loiale trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să adopte dispoziții care supun rambursarea unui impozit care a fost declarat contrar dreptului Uniunii printr-o hotărâre a Curții sau a cărui incompatibilitate cu acest drept rezultă dintr-o astfel de hotărâre unor condiții care privesc în mod specific acest impozit și care sunt mai puțin favorabile decât cele care s-ar fi aplicat, în lipsa lor, unei asemenea rambursări, respectarea acestui principiu trebuind să fie verificată în speță de instanța de trimitere.

— Principiul echivalenței trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să prevadă modalități procedurale mai puțin favorabile pentru cererile de rambursare a unei taxe care sunt întemeiate pe o încălcare a dreptului Uniunii decât cele aplicabile acțiunilor similare întemeiate pe o încălcare a dreptului intern. Instanței de trimitere îi revine sarcina să efectueze verificările necesare pentru a garanta respectarea acestui principiu în ceea ce privește reglementarea aplicabilă litigiului aflat pe rolul său.

— Principiul efectivității trebuie interpretat în sensul că se opune unui sistem de rambursare cu dobândă a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii al căror cuantum a fost constatat prin decizii judecătorești executorii precum sistemul în discuție în litigiul principal, care prevede o eșalonare pe cinci ani a rambursării acestor taxe și care condiționează executarea unor astfel de decizii de disponibilitatea fondurilor încasate în temeiul unei alte taxe, fără ca justițiabilul să dispună de posibilitatea de a constrânge autoritățile publice să își îndeplinească obligațiile dacă acestea nu și le îndeplinesc de bunăvoie. Instanței de trimitere îi revine sarcina de a verifica dacă o reglementare precum cea care ar fi aplicabilă în cauza principală în lipsa unui astfel de sistem de rambursare îndeplinește cerințele principiului efectivității.

Cu privire la cheltuielile de judecată

72 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Principiul cooperării loiale trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să adopte dispoziții care supun rambursarea unui impozit care a fost declarat contrar dreptului Uniunii printr-o hotărâre a Curții sau a cărui incompatibilitate cu acest drept rezultă dintr-o astfel de hotărâre unor condiții care privesc în mod specific acest impozit și care sunt mai puțin favorabile decât cele care s-ar fi aplicat, în lipsa lor, unei asemenea rambursări, respectarea acestui principiu trebuind să fie verificată în speță de instanța de trimitere.

Principiul echivalenței trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să prevadă modalități procedurale mai puțin favorabile pentru cererile de rambursare a unei taxe care sunt întemeiate pe o încălcare a dreptului Uniunii decât cele aplicabile acțiunilor similare întemeiate pe o încălcare a dreptului intern. Instanței de trimitere îi revine sarcina să efectueze verificările necesare pentru a garanta respectarea acestui principiu în ceea ce privește reglementarea aplicabilă litigiului aflat pe rolul său.

Principiul efectivității trebuie interpretat în sensul că se opune unui sistem de rambursare cu dobândă a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii al căror cuantum a fost constatat prin decizii judecătorești executorii precum sistemul în discuție în litigiul principal, care prevede o eșalonare pe cinci ani a rambursării acestor taxe și care condiționează executarea unor astfel de decizii de disponibilitatea fondurilor încasate în temeiul unei alte taxe, fără ca justițiabilul să dispună de posibilitatea de a constrânge autoritățile publice să își îndeplinească obligațiile dacă acestea nu și le îndeplinesc de bunăvoie. Instanței de trimitere îi revine sarcina de a verifica dacă o reglementare precum cea care ar fi aplicabilă în cauza principală în lipsa unui astfel de sistem de rambursare îndeplinește cerințele principiului efectivității.

Semnături